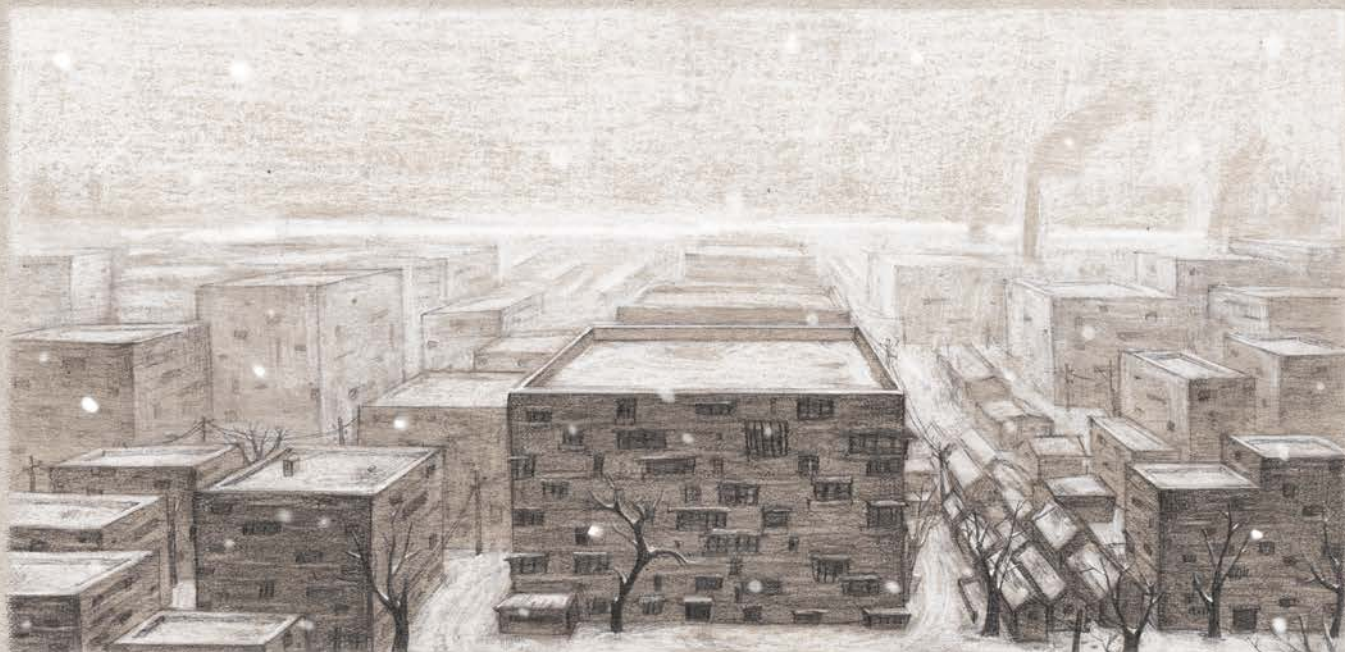

Drumul spre casă

de Guojing

Nota autoarei

Povestea din paginile acestei cărți este o ficțiune, dar oglindește sentimentele cât se poate de reale pe care le-am trăit chiar eu, copilărind în anii '80 în China, în plină desfășurare a politicii copilului unic. Sentimente de izolare și de singurătate sfâșietoare.

Când eram mică, părinții mei erau nevoiți să muncească mult, ca să ne întrețină familia, așa că în timpul zilei avea bunica grijă de mine. Cu toate acestea, uneori – dacă ei trebuiau să plece pe grabă sau dacă Nai Nai era ocupată – mă lăsau o vreme singură acasă. Asta se întâmpla în multe familii la vremea aceea. Am făcut parte dintr-o generație de copii tare singuri.

Odată, când aveam vreo șase ani, înainte să plece la serviciu, tata m-a urcat în troleibuz spre casa bunicii. Am adormit, iar când m-am trezit troleibuzul era aproape gol. Speriindu-mă teribil, am coborât în fugă. Nu aveam pe nimeni lângă mine, nu era nimeni care să mă ajute, așa că am început să plâng. Am tot plâns și am tot mers, urmând drumul conturat de liniile electrice ale troleului. Din fericire, am ajuns la o stradă pe care am recunoscut-o și, în cele din urmă, am sosit la bunica – trei ore mai târziu.

Crescând și maturizându-mă, mi-am dat seama cât de ușor este să mă rătăcesc, să mă îndepărtez de la calea mea, dar am conștientizat și că dacă mă uit cu multă atenție, voi găsi întotdeauna ceva – cum au fost atunci liniile electrice ale troleibuzului – care să-mi arate drumul spre casă.

